

Iz noči.

Večer se je nagnil nad rožami,
noč sama je v snu zadrhtela —
in deva je plakala žalostna,
po dragem je zaihtela . . .

Nagnila se je tiha noč
nad njegovo mlado gomilo,
in tisoč je rož zaplakalo
in solze po njem rosilo . . .

* * *

V polnoči, v temni uri duhóv
otožna duša ji plaka . . .
In vstajenja njegovega iz grobóv
in prihoda njegovega čaka . . .

„Pridi k meni, sredi otožnega sna,
sredi solz in nočne molitve!
Duša te čaka, razbóljena vsa,
žejna ljubezni združitve . . .“

„In če kane solza gorka z oči
in vzdih se iz prsi izvije —
ne zapusti mene! Trenotke samó
tvoje srce za mene naj bije!“

„In pravijo mi — da si umrl!
Ne, ne, — to nikoli ni bilo!
In pravijo, da je tebi v slovó
k pogrebu na vasi zvonilo . . .“

„Ne, ne! — Nikdar in nikoli ne! —
In vendar oko mi plaka . . .
Oh, čuti tebe v daljini srcé
in prihoda tvojega čaka! —“

„Pridi k meni — v temni uri duhóv
k nevesti svoji udani . . .
Oh pridi, četudi preko grobóv,
in pri meni, pri meni ostani!“

* * *

Tak ljubó, v smehu, brez besed
strnejo ustne se naju —
Večnost globoka med nama leži,
a midva na potu sva k rajú . . .

Korak naprej in nikoli nazaj!
— Pa zanesli so tebe na grobe —
z venci na krsti, s solzo v očéh
in s srcem, polnim grenkobe . . .

* * *

Cvele so rože pred menoj
in trgala jih z drhtečoj rokój . . .
To bila noč tiha, krasna vsa,
ti v mojem objemu, blizu srca . . .

Zvene le so rože pred menój . . .
in prazen jeseni vrt je moj:
Prišla noč tiha, krasna vsa,
našla nov grob — sredi srca! . . .

* * *

Svet je bil poln čudesnih sanj
o tvojem mehkem objemu . . .
Pot je bila postлана rož
kakor nevesti k sprejemu.

In skozi kopreno te gledam zdaj:
Na odru med bledimi cveti . . .
In ustne zaprte v večni molk —
— Srcé, kdaj nehaš trpeti? —

* * *

Polje zeleno z rožami mladimi,
gaji šušteči z viri srebrnimi, —
lahko ni vam, kadar se skriva
solnce zlato za meglami črnimi . . .

Solnce zlato za meglami črnimi? —
Oh, in v duši njeni tak mračno! . . .
Kdaj se ji duša svetlobe napije?
Kdaj razjasni nebo se oblačno? —

M. P. Nataša.

Odisej.

Kalipso, morje se pod solncem smeje,
brezbrežna plan me vabi v sinje dalje —
tam poln viharjev mračnih vzburkan val je,
v polnočnih vihrak lomijo se veje.

Tam vsak po brazdah svojih zrna seje
in s trdom to le žanje, kar sejal je,
tam znojna sraga zlatu klasja kal je —
Naj v jadra moja veter spet zaveje!

Saj ljubim tvoje nepojmljive krase,
oči te tvoje kot nebo globoke,
poljubljam tvoje mehke zlate láse.

A moje misli, so tako visoke!
Svobodo vrni in mladostne čase
in sladkih mi vezi oprostí roke!

Vojeslav Molè.

